

Nový Řád

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Příkazy a poslušnost

Slova k Hitlerovým vojákům

Část 1

Předmluva k vydání 1st - 13th (původně vydáno 1934)

Doba ocelové bouře v první světové válce měla i své dobré stránky. Tam, kde vybuchovaly granáty, nebyl nikdo, kdo by k nám zcela nepatřil. Kdo měl chuť a příležitost vyhybat se povinnosti, protože byl zbabělý, ten už mezi námi nebyl.

Soudruzi, vím, že toužíte po tom, aby vše šlo kupředu. Nechcete, aby v našich řadách pochodoval někdo, kdo falšuje naše společenství. Toužíte po tom, co jsme kdysi měli v rotě: po kousku domova, po kousku vlasti. Toužíte po veliteli rotý stejného typu, jako je frontový důstojník. A bojíte se, že by se mohlo, velmi tiše a nepozorovaně, vplížit něco, co není v souladu s naší podstatou; bojíte

se, že by to tam jednoho dne mohlo být a nešlo to setřít. Obáváte se, že bychom si nemuseli udržet to, co jsme měli, když šlo do tuhého. Obáváte se, že bychom nemuseli zachovat to, čeho jsme s velkým úsilím dosáhli pod Hitlerovým vítězným praporem.

Doba ustupující červené záplavy měla i svou dobrou stránku. Všichni jsme věděli, co si o sobě máme myslet. Ani tady nebyl nikdo, kdo by k nám úplně nepatřil.

Jak je to vlastně dlouho, co jsme pět hodin stáli na jednom místě ve velké zasedací síni Tennishalle, abychom viděli našeho Vůdce, který chodil od muže k muži a díval se každému do očí? Ti, kdo byli u moci, přinutili soudruhy, aby si sundali boty, protože představovali nebezpečí pro stát. Ale soudruzi neustoupili. Stáli bosí, i když byla zima. Modré čepice jsme museli schovávat, protože byly považovány za "uniformu" a zakázány. Venku byla policie, masy policistů. Uvnitř byly obrovské, těsně namačkané kolony mlčenlivých, věrných mužů. Hlad srazil na kolena nejednoho muže, ale ten neodešel, ledaže by ho odnesli zdravotníci. Všechna srdce tam tloukla jako jedno. Neexistovalo žádné "kdyby" a "ale".

Co nám tehdy řekl Adolf Hitler? "Soudruzi, jedno vím jistě: není mezi vámi žádný zbabělec!" Byly to požehnané hodiny navzdory nepohodlí. Věděli jsme, že všichni, kdo tam stáli, patří k sobě na život a na smrt.

Soudruzi, nyní jste plni naděje, že to tak zůstane. Musí to tak zůstat a zůstane, pokud budeme držet pohromadě v duchu fronty. Musíme se prostě starat společně, každý na svém místě.

Muž na frontě se nebál ani tak smrti jako falešnosti života: přetvářky, drzosti, domýšlivosti a arogance. Bojovník, který ustupuje stranou poté, co vykonal svůj díl, v sobě až příliš snadno skrývá chvástala, jakmile nebezpečí pomine. V roce 1918 jsme ještě seděli v bunkrech. Nedostatek z týlu přinesl to, co se stalo nevyhnutelným. To vše nám stále leží v kostech. Okamžitě pocítíme starý strach a starou nedůvěru, jakmile se objeví něco, co není pravé.

Mezi dobami je však obrovský rozdíl.

Listopad 1918: Stáli jsme před vznikem jedovatého květu stran a korupce. Tak začal rozklad státu, lidu a národa. A - chyběl vůdce.

Leden 1933: Zažili jsme začátek konce stranického systému. Korupce a ziskuchtivost náhle ustaly. Stát vytvořil pevný základ pro reformu lidu a národa. Nejlepším znakem rozdílu mezi léty bídy a novým vzestupem je náš Vůdce.

Ověřujeme si: Fronta je dobrá, protože sami víme, kdo jsme a co se děje, a vedení je dobré. Pokud je mezi těmito póly něco, co potřebuje nápravu, pak to Vůdce zvládne, stejně jako zvládl rozdělení a lenost. Největší úkol byl splněn.

Na Adolfa Hitlera se stále díváme s naprostou důvěrou, vždy a všude jsme připraveni s plným nasazením pomoci dokončit jeho obrovské dílo a znovu a znovu toto dílo zajišťovat a bránit svými životy.

Tato skutečnost zůstává neměnná. Nyní si ujasněme, co je třeba udělat, aby konečné vítězství nebylo zbytečně drahé. Rychle si porozumíme, když jednoduše popíšu Vůdcovu povahu - věci, které jste již sami tak často cítili a mysleli. To, co vyprávím, jsou zřejmé pravdy, ale přesto je ne každý zná.

Předmluva k vydání 14th

Kniha "Leadership and Following" nebyla napsána se záměrem být něčím novým. Vážná práce již připravila půdu. První návrh odrážel výcvikové lekce pro poddůstojníky v mém oboru služby. Naše "revoluční aktivity" nebyly ve skutečnosti ničím jiným než důkazem převahy nad nepřítelem: čistší, odvážnější a silnější ve víře v Německo, v Adolfa Hitlera a jeho poslání. Na této cestě pro nás bylo mnoho věcí těžkých a nevýslovně obtížných, ale cokoli pro nás bylo obtížné, se vždy stalo snazším, když jsme pohlédli na Vůdce. Byl a zůstal pro nás vždy a všude nedostižným příkladem. To, co jsme snášeli, nebylo nic ve srovnání s břemenem, které tento muž zvládal. Kdo se za něj postavil, kdo s námi sdílel oběti a nebezpečí, byl kamarádem na život a na smrt: byl to Hitlerův voják.

Vůdcova síla znovu a znovu získávala nové stoupence - z řad nepřátel nebo těch, kterým to bylo jedno. Počet Hitlerových vojáků rostl a rostl, až nakonec vysvitlo slunce dne, kdy se Hitlerovými vojáky nestala jen naše malá skupinka Němců, ale celý německý lid.

"Vedení a následování" však kvůli tomu nemusí měnit svůj název. Tato práce je i nadále určena hitlerovským vojákům. Všichni jsme totiž vojáci, ať už vojáci práce, nebo vojáci zbraní. Žádný slušný Němec dnes není výjimkou. Všichni chceme být vojáky, čestnými jako vojáci, upřímnými a jasnými, čestnými a rytířskými, tvrdými, je-li to nutné, ohleduplnými a kamarádkými mezi sebou a věrnými Německu až do smrti.

Probíhající úspěchy nejsou náhodné. Vznikají pouze na základě charakterových hodnot, pile a obětavosti. Vytváření těchto hodnot je cílem vzdělávání. Úspěchy dosažené celkem jsou zároveň úspěchy členů. Proto jsou členové povinni se této výchově podřídit.

Příklady v knize "Vedení a následování" téměř vždy směřují do světa vojáků, protože povinnost a obětavost zde nacházejí své nejvyšší nároky. Jejich použití

se přirozeně vztahuje i na všechny ostatní Němce, na vedoucího továrny stejně jako na dělníka, na učence stejně jako na studenta, na učitele a žáka, na matku a dítě. Jedno je jisté: cokoli děláme, je vždy jen slabým poděkováním mužům, kteří za nás krváceli a obětovali vše.

Když jsem v období boje na žádost soudruhů sepsal krátký návrh tohoto návodu, záměrně jsem nezapsal vše, co jsem řekl, aby měl čtenář prostor pro další rozvíjení hlavních myšlenek. V tomto novém vydání jsem některé tyto mezery vědomě doplnil, protože "Vedení a následování" má nyní mnohem širší úkol a není už jen třídním návodem, spíše se velmi často prostě čte. Tím nechci napadat starý zvyk hlasitého předčítání, protože mluvené slovo je lepší než čtené. I v současné podobě je dostatek prostoru pro individuální styl přednesu. Klíčové body zůstávají nezměněny; nabízejí dostatek materiálu pro toho, kdo o něj stojí.

Obraz současnosti je jako mozaika, jejíž jasný lesk nezapře tmavě zbarvené kamínky. Připomínají nám, co je ještě třeba udělat. Minulost nese pečeť mocné, hrdinské doby. Naším úkolem je dokázat, že jsme jí hodni; je naší povinností vynaložit všechny síly k naplnění potřeb budoucnosti.

Nejkvalitnější zbraň je důležitá; ještě důležitější je, aby zbraň obsluhoval nejlepší muž; nejdůležitější je však nezničitelná jednotu lidu, jehož synové jsou nejen nejlepšími vojáky, ale také nejlepšími dělníky, kteří stojí za vojáky.

Nejvyššímu člověku patří to nejvyšší na zemi: vedení a vláda. Vést by měl vždy ten nejlepší. Je špatné, když je tomu jinak; to víme z trpké zkušenosti. Každý musí pro vůli Vůdce použít své nejlepší hodnoty. Tyto hodnoty však nikomu z nás nespadnou z nebe. Je třeba jich dosáhnout a zasloužit si je. Nejsme nadlidé. Chceme-li být nejlepší - a musíme tak činit z vděčnosti k těm, kteří zůstali na nepřátelské půdě -, pak musíme s radostí přijmout námahu, kterou vyžaduje vzdělání, výcvik a zdokonalovací školení, abychom, když musíme vést, vedli správně, a abychom sebevědomě následovali, když patříme k následovníkům.

Správné vedení a správné následování dostalo věčný pomník v době itonu: hrdinskou slávu živých i mrtvých.

Německo

Jde nám o Německo, vždy o Německo. To je třeba zakotvit a opakovat. Jinak se vystavujeme nebezpečí, že pod tlakem osobních zájmů budeme věnovat méně pozornosti velké myšlence, nebo dokonce zapomeneme, že jednotlivec je součástí celku, že jeho život se stává životem teprve tehdy, když se

stane součástí vyššího celku druhu a jazyka, citu a myšlení, minulosti, přítomnosti a budoucnosti lidu.

Zážitek, který se zpočátku zdál velmi banální, mě stále zaměstnává. Před lety jsem se svým chlapcem vyrazil na nedělní výlet. Krátká jízda vlakem udělala na malého chlapce tak hluboký dojem, že se mě v Tegelu zeptal: "Jsme ještě v Německu?" Nejdřív jsme se tomu smáli. Pak mi ale došlo, že si to dítě nezaslouží, abychom se mu kvůli této otázce smáli. Právě naopak! Začalo si vytvářet představu o Německu. Setkal jsem se s lidovými soudruhy, kteří nikdy v životě neopustili svou vesnici. Mnoho našich velkoměstských dětí je stejných. Dokonce i mnozí z nás, kteří jsme bojovali za Velké Německo, jsme zůstali spíše provinční.

Je těžké vymanit se z pout provincie. Každý člověk zpočátku vidí svět z perspektivy utvářené původem, sociálními poměry, intelektuální úrovní a povoláním. Noviny a rozhlas jistě přispěly ke změně, ale naše představy o Německu jsou nutně znovu a znovu zkreslovány lokálním patriotismem, ne-li nedůvěrou a závistí.

Pozitivní výsledky se zatím nedají měřit tím, že se nyní Němcům ukazuje Německo, že němečtí dělníci, jejichž mzda nikdy předtím neumožňovala cestování, mohou nyní vidět, jak žijí Němci v jiných provinciích. Nejde jen o sílu radostí, spíše také o jejich sílu poznáním, že naše vesnice, naše město samo o sobě není Německo, že máme vlast, velkou a velkolepě krásnou, a že jsme synové a dcery jednoho, statného, pracovitého a ctižádostivého lidu.

Velké události současnosti plně ukázaly německým mužům, kteří stojí jako vojáci na křižovatce dějinných proměn, podstatu a charakter vlasti. I s odstupem mohou provádět nesčetná srovnání. Zjistí, že tato země je krásná. Nebo že příroda požehnala jednomu kraji ještě víc, protože tam jsou každý rok dvě úrody, a uvidí, že každý člověk miluje svou vlast a považuje ji za krásnou, i když je někdy tak neúrodná.

Už jen tato myšlenka, láska k vlasti, ukazuje správnou perspektivu. Německý voják se neučí jen z knih. Na vlastní oči vidí pomníky vzestupu a pádu celých národů. Poznává hrdý, bez poskvrny čistý lid severu a v jiných zemích vidí, že velké národy nemají sílu ani vůli vylézt ze své bídy.

Živá rasová, kulturní a sociální historie neustále obklopuje bojovníka v cizích zemích. Ví, že se podílí na obrovské proměně, která nemá ve světových dějinách obdoby. Jeho myšlenky se však vždy vracejí do Německa, na které je ve srovnání s ním právem hrdý. Nyní je pro něj snadné přijmout ušlechtilost a čistotu. A ví, že to cenné je třeba nejen zachovat, ale že hlubší smysl života spočívá v nekonečném boji o lepší, v hledání toho nejkrásnějšího, v naplňování

toho ušlechtlejšího.

Ví, jak jsou tyto úvahy o Německu velmi potřebné. To se okamžitě ukáže, když se zeptáte jednoho ze svých stoupenců, který doma pracuje pro Německo, jaké má úvahy o pojmu Německo. Zkuste to! Pomozte kolegovi tím, že mu naznačíte odpovědi na vaše otázky prostřednictvím nových formulací. Často může jít pouze o náznak. Ale i to poskytuje dostatek materiálu k přemýšlení a vzdělávání. Na zevrubnou prezentaci nebudete mít čas.

Vaše povzbuzování však přináší cenný výsledek - přivádí vašeho druhu ke zdrojům, které příliš snadno přehlídí, protože jsou příliš blízko jeho cesty.

Příklady

Otázka: Je Německo to, co je zobrazeno na mapě s barevným okrajem?

Odpověď: Přestali jste považovat Sársko za součást Německa, když byly hranice na mapě jiné než dnes? S Rakouskem, Sudety a Gdaňskem to bylo jinak?

Otázka: Jsou krajina, města, vesnice, řeky, mosty, památky a vše ostatní, co je v těchto hranicích vidět, Německem?

Odpověď: Neplují německé lodě po cizích mořích? Cožpak úspěchy techniky nehlásají po celém světě německé schopnosti, německého ducha a německou pracovitost?

Otázka: Jsou lidé německého původu a německého jazyka v německých hranicích Němci?

Odpověď: Nepatří naši krajané, kteří žijí mezi cizími národy, k nám, k Německu?

Otázka: Otázka: A když teď vezmeme dohromady všechno, co nám patří, a německý národ, ať už žije kdekoli, je to všechno dohromady Německo?

Odpověď: Nepatří k Německu to, co je německého původu, to, co kdysi bylo, vše, co vzniká v Německu a kolem něj v nepřetržitém boji, o němž historie podává tolik varovných a zavazujících zpráv?

Otázka: Je Německo německým lidem současnosti, lidem, který dnes žije a pracuje?

Odpověď: Odkud přicházíme? Existovali bychom vůbec bez těch před námi? A čím bychom byli, kdyby se naši předkové nestarali, nebojovali a nedoufali nejen za sebe, ale i za nás? Kdo udělal pro Německo víc: tvůrci současnosti, nebo mnozí, kteří pracovali před námi?

Otázka: Je to všechno Německo? Minulost a současnost?

Odpověď: Nenosíme v sobě semínka nového Stát se? Nenaplnuje se skrze nás nový život? Nejsme snad otci, rodiči nastupující generace? Nepatří jí naše láska a věrnost, naše péče a naše povinnost? Kdo by přál svým dětem něco špatného?

V Německu bude mnoho věcí nově vytvořeno, nově založeno a nově vytvořeno. Nepatří díla budoucnosti také Německu?

Jako vedoucí se takto ptejte svých následovníků! Když bude na tyto otázky odpovídat, pocítí, jak roste jeho láska k těm, kteří přijdou po něm. Tato láska mu ukáže jeho povinnost vůči těm, kteří se ještě ani nenarodili. A bude pro něj snazší rozpoznat, co dluží těm, kteří nyní žijí, prožívají a trpí po jeho boku. Rozhodující význam pro jeho život bude mít objasnění toho, že jeho děti a jejich děti budou jednou tím, čím je nyní on, že jednou budou sklízet to, co nyní zasévá on, stejně jako my nyní platíme za to, co bylo před námi zanedbáno, a jak se můžeme těšit z toho, co vytvořili naši otcové a dědové.

Německo je souhrnem toho, co bylo německé a co bude německé. Stojíme přesně uprostřed toho všeho. Žijeme svůj život jen tehdy, když cítíme úctu a vděčnost k lidem, kteří odešli do hrobu před námi, a k dílu, které zanechali v našich důstojných rukou, a když jsme si vědomi vysoké odpovědnosti, kterou neseme vůči přicházejícím německým lidem a věcem.

Kdo z nás by chtěl být proklet svými potomky?

Německo a německý národ jsou jako mohutná bouře, která přichází z pradávnejší minulosti a pokračuje do věčnosti.

Národ je nepřetržitá kolona, která tam kráčí a pak přechází po mostě spojujícím minulost a budoucnost. I když jsou vidět jen ti, kdo na tomto mostě stojí a kráčí, i když jen oni myslí, cítí, usilují a tvoří, přesto Němci ze současnosti sami nejsou národem. Patří k němu i ti, kteří se ztratili v obrovské dálce na druhé straně, stejně jako ti, kteří přicházejí z dálky a jednoho dne vstoupí na most přítomnosti.

Průběh a síla této řeky, této pochodové kolony závisí na dvou velkých faktorech: na krvi a půdě. Jedno nebo druhé může vyschnout, je-li jedno úrodnější než druhé. Závisí na vedení a následování, protože jen energie mezi nimi může překonat nebezpečí, že půda není tak úrodná jako krev nebo že krev nezůstane čistá, že vyschne a cizí krev se stane pánem nad půdou. Jedině správné vedení dává řece pevné koryto, a tedy nepřemožitelnou sílu zajistit si životní prostor, sílu, která by se jinak se smrtelnou jistotou nesmyslně smrskla na tisíce drobných potůčků.

NSDAP/AO je největším dodavatelem nacionálněsocialistických propagandistických materiálů na světě. Vydává stovky knih a periodik v desítkách jazyků. Rovněž provozuje stovky webových stránek.

Formulář pro předplatné

☐ Předplatné tohoto časopisu na následujících dvanáct čísel. 30,00 Euro nebo 30,00 USD. [Uveďte prosím, které jazykové vydání chcete!]

☐ Příspěvek - *naše práce je možná díky VAŠÍ podpoře!*

Name _____

Street _____

Město _____ Poštovní směrovací číslo _____

Land _____

(nepovinné) E-mailová adresa / telefon _____

Šek proplatíte na adresu: NSDAP/AO

Poslete na adresu: (Nebo vynechte "NSDAP/AO"); NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA.